

[Jens Thoft]

litik at kunne fastholde lavspændingen i de nordiske områder, men nu må vi slå fast, at denne politik er slået fuldstændig fejl. Hvad vil regeringen så gøre for at rette op på det?

Ja, udenrigsministeren gik i gang med at tælle kanonrør, og det kan man da godt gøre, men kvaliteten af udenrigsministerens kanonrørstælling fremgår jo, når man sammenligner 600 amerikanske flådeenheder med 1.000 sovjetiske flådeenheder og glemmer at medregne de seks hangarskibsgrupper, som tilhører den vestlige del, medens der ikke er tilsvarende hangarskibsgrupper på den østlige del.

Jeg er i det hele taget skeptisk over for kanonrørstælling, og jeg vil bare fremhæve dette som ét blandt mange eksempler på, at ministeren efter min mening omgås meget letsindigt med virkeligheden. Jeg er enig i, at vi ikke kan betragte dette isoleret ud fra en nordisk synsvinkel, men det må være væsentligt for de nordiske lande, herunder også for Danmark, at sikre, at konflikter i andre dele af verden ikke med vores støtte og bistand bringes ind i de nordlige områder. Det er imidlertid en afgørende del af den nye maritime strategi, som USA har indledt i 1983, og som ministeren talte umådelig lidt om, at konflikter, der opstår andre steder i verden, uden for NATO-området, skal bringes ind på Sovjets flanker og i dette tilfælde, når vi drøfter nordområderne, bringes ind i de nordiske områder.

Jeg synes, at denne udvikling er så bekymrende, at det skulle have været muligt at få ministeren til at komme med konkrete danske tiltag til sikring af, at udviklingen ikke fortsætter med øget spænding og øget stormagtskonfrontation til følge.

Hvad angår den måde, som Sovjet planlægger at bruge sin flåde på i de nordlige områder, er det relevant at se på øvelsesmønsteret og på debatten i de sovjetiske fagtidsskrifter, og konklusionen er da, som det fremgår af et kongresdokument fra 1980, at denne oversigt over Nordflåden antyder, at Sovjetunionen ikke har bygget sin flåde primært for at gennemføre angreb på de atlantiske forbindelser, og at Sovjetunionen kan have til hensigt at bruge flåden til beskyttelse af sine atomundervandsbåde. Det er jo ikke så underligt, at dette er en afgørende del af den sovjetiske flådestrategi, da atomundervandsbådene er 2. slags-øve.

Den amerikanske flådechef, admiral James D. Watkins, er på linie med disse vurderinger, når han i 1986 i en oversigt over sovjetisk militærstrategi skriver: »En afgørende opgave for den sovjetiske flåde i en fremtidig konflikt vil være at beskytte Sovjetunionen og landets neddykkede atomundervandsbåde, som sikrer Sovjetunionen dens endelige strategiske reserve.«

Jeg mener, konklusionen er, at den sovjetiske strategi i sit hovedsigte er beregnet på at blive udført tæt ved de sovjetiske kystområder og ikke offensivt. Anderledes er det med den amerikanske strategi, og jeg bruger her kilden »Den maritime Strategi«, som er skrevet af admiral James D. Watkins, som jeg har citeret tidligere, og det kan undre mig, at ministeren i sin besvarelse ikke, som da vi i sin tid diskuterede Airland Battle-strategien, svarede, at dette ikke er nogen strategi, men en ny operativ doktrin, og at strategien er uændret. Da amerikanerne imidlertid selv benytter betegnelsen strategifændring, har jeg da bemærket, at der nu ikke længere er tale om en ny operativ doktrin, men rent faktisk om en ny amerikansk strategi.

Hvorledes denne nye amerikanske strategi går sammen med den øvrige NATO-strategi, må vi jo så drøfte ved en anden lejlighed, men på tidligere forespørgselsdebatter, bl.a. om Airland Battle-strategien, som altså var en operativ doktrin, har jeg forstået, at man ikke kan forestille sig, at militære styrker fra NATO-lande arbejder under forskellige strategier eller forskellige operative doktriner.

Hvis vi ser på den artikel, som admiral James D. Watkins har skrevet under titlen »The Maritime Strategy« i Naval Review i efteråret 1986, tegner der sig et langt mindre fredeligt billede af de nye amerikanske toner end det, ministeren tegnede.

For det første ser vi forhåndslagringen i Trøndelag. For det andet ser vi fast amerikansk flådenærvær i nordområderne, herunder tilstedeværelsen af i det mindste seks hangarskibsgrupper. For det tredje ser vi flere allierede og nationale amerikanske øvelser i disse områder. Og for det fjerde ser vi nye våbensystemer udplaceret i disse områder. Der er i disse dage særlig krydsermissilerne værd at lægge mærke til. Det er jo sådan, at nu fjernes et antal krydsermissiler, som kan nå det sovjetiske område, fra Vesteuropa. Tilsvarende sovjetiske krydser-